

อาทิตยที่ 15 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 13:1-23 หรือ 13:1-9

¹วันเดียวกันนั้นพระเยซูเจ้าเสด็จออกจากบ้านมาประทับที่ริมทะเลสาบ ²ประชาชนจำนวนมากมาเฝ้าพระองค์ พระองค์จึงเสด็จไปประทับอยู่ในเรือ ส่วนประชาชนยืนอยู่บนฝั่ง ³พระองค์ตรัสสอนเขาหลายเรื่องเป็นอุปมา

พระองค์ตรัสว่า “จงฟังเถิด ชายคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ⁴ขณะที่เขากำลังหว่านอยู่นั้น บางเมล็ดตกอยู่ริมทางเดิน นกก็จิกกินจนหมด ⁵บางเมล็ดตกบนพื้นหินที่มีดินเล็กน้อย ก็งอกขึ้นทันทีเพราะดินไม่ลึก ⁶แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ก็ถูกเผาและเหี่ยวแห้งไปเพราะไม่มีราก ⁷บางเมล็ดตกในพงหนาม ต้นหนามก็ขึ้นคลุมไว้ ทำให้เหี่ยวเฉาตายไป ⁸บางเมล็ดตกในที่ดินดี จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ⁹ใครมีหูก็จงฟังเถิด”

¹⁰บรรดาศิษย์เข้ามาทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “ทำไมพระองค์ตรัสแก่พวกเขาเป็นอุปมาเล่า” ¹¹พระองค์ทรงตอบว่า “พระเจ้าประทานธรรมล้ำลึกเรื่องอาณาจักรสวรรค์ให้ท่านทั้งหลายรู้ แต่ไม่ได้ประทานให้แก่ผู้อื่น ¹²เพราะผู้ที่มีมากจะได้รับมากขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนผู้ที่มีน้อย จะถูกริบสิ่งเล็กน้อยที่มีไปด้วย ¹³เพราะฉะนั้น เรากล่าวแก่คนเหล่านี้เป็นอุปมา ถึงพวกเขา มองดู ก็ไม่เห็น ถึงฟังก็ไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ ¹⁴สำหรับคนเหล่านี้ คำทำนายของประกาศกอิสยาห์ก็เป็นความจริงที่ว่า ท่านทั้งหลายจะฟังแล้วฟังแล้วแต่จะไม่เข้าใจ จะมองแล้วมองแล้วแต่จะไม่เห็น ¹⁵เพราะจิตใจของประชาชนนี้แข็งกระด้าง เขาทำหูทวนลมและปิดตาเสีย เพื่อไม่ต้องมองด้วยตา ไม่ต้องฟังด้วยหู จะได้ไม่เข้าใจ จะได้ไม่ต้องกลับใจ เราจะได้ไม่ต้องรักษาเขา ¹⁶ส่วนท่านทั้งหลาย ตาของท่านเป็นสุขที่มองเห็น หูของท่านเป็นสุขที่ได้ฟัง ¹⁷เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ประกาศกและผู้ชอบธรรมจำนวนมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านได้เห็นอยู่ แต่ก็ไม่ได้เห็น ปรารถนาจะได้ฟังสิ่งที่ท่านฟังอยู่ แต่ก็ไม่ได้ฟัง

¹⁸“เพราะฉะนั้น จงฟังความหมายของอุปมาเรื่องผู้หว่านเถิด ¹⁹เมื่อคนหนึ่งฟังพระวาจาเรื่องพระอาณาจักรและไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาและถอนสิ่งที่หว่านลงในใจของเขาไปเสีย นั่นได้แก่เมล็ดที่ตกริมทาง ²⁰เมล็ดที่ตกบนหินคือผู้ฟังพระวาจาและมีความยินดีรับไว้ทันที ²¹แต่เขาไม่มีรากในตัว จึงไม่มั่นคง เมื่อเผชิญความยากลำบากหรือถูกเบียดเบียนเพราะพระวาจานั้น เขาก็ยอมแพ้ทันที ²²เมล็ดที่ตกในพงหนามหมายถึงบุคคลที่ฟังพระวาจา แต่ความวุ่นวายในทางโลก ความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ เข้ามาบดบังพระวาจาไว้ จึงไม่เกิดผล ²³ส่วนเมล็ดที่หว่านลงในดินดี หมายถึงบุคคลที่ฟังพระวาจาและเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

1. สภาพดิน

ทุ่งนาในป่าเลสไต้ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นริ้วคือแคบแต่ยาว ระหว่างริ้วนาแต่ละผืนประชาชนมีสิทธิ์ใช้เป็นทางเดิน ดินจึงถูกผู้สัญจรเหยียบย้ำจนอัดกันแน่นชนิดที่เมล็ดพืชไม่มีทางออกรากไชลงไปได้เลย

พื้นที่ที่พระเยซูเจ้าตรัสถึงมิได้หมายถึงดินปนหิน แต่เป็นดินล้วนที่มีความหนาแน่นมาก บางแห่งหนาเพียง 2-3 นิ้วเหนือชั้นหินปูนซึ่งมองไม่เห็น เมื่อเมล็ดพืชตกลงบนพื้น มันจะงอกงามรวดเร็วเพราะดินบางจึงอบอุ่นเร็วยามต้องแสงอาทิตย์ แต่เมื่อโตขึ้น รากของมันไม่สามารถเจาะไชผ่านหินปูนลงไปดินลึกได้ จึงขาดน้ำเลี้ยงและเหี่ยวแห้งตายไปในที่สุด

พื้นดินมีพวงหามไม้ได้หมายความว่าชาวนาจะเลยการเตรียมดินก่อนหว่านเมล็ดพืช พวกเขาไถและเตรียมดินอย่างดีแต่ไม่อาจเอาชนะหัววัชพืชที่ซ่อนอยู่ในดินได้ ทั้งเมล็ดพืชและหัววัชพืชจึงเจริญเติบโตขึ้นมาพร้อมกัน เพียงแต่วัชพืชแข็งแรงกว่าจึงแย่งน้ำเลี้ยงไปหมดและปล่อยให้เมล็ดพืชแห้งตายไปในที่สุด

ส่วนดินดีนั้น ลึก นุ่ม และปราศจากวัชพืช เมล็ดพืชสามารถเจริญเติบโตและบังเกิดผลอุดมสมบูรณ์สำหรับการเก็บเกี่ยว

วิธีหว่านเมล็ดพืชที่นิยมใช้กันมี 2 วิธีคือ

1. ใช้คนเดินหว่านเมล็ดพืช ซึ่งหากมีลมพัด เมล็ดพืชอาจปลิวไปตกที่ไหนก็ได้ แม้แต่นอกที่นาของตัวเอง
2. ใช้กระสอบใส่เมล็ดพืชวางบนหลังลา เจาะรูที่มุมกระสอบ แล้วจูงลาเดินไปตามท้องนา เมล็ดพืชบางส่วนอาจตกเรียราดขณะลาข้ามทางเดิน

ขณะประทับอยู่ในเรือเพื่อประกาศข่าวดี พระเยซูเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งกำลังหว่านเมล็ดพืชอยู่บนฝั่ง พระองค์จึงตรัสอุปมาเรื่อง “ผู้หว่าน” เพื่อสอนประชาชนซึ่งเป็น “ผู้รับฟัง” และในเวลาเดียวกันก็เพื่อให้กำลังใจบรรดาอัครสาวกซึ่งเป็น “ผู้ประกาศ” พระวาจาของพระองค์

นี่คืออัจฉริยภาพของพระองค์ที่ทรงสามารถใช้สิ่งที่ทุกคนมองเห็นและเข้าใจได้ เพื่ออธิบายสิ่งที่ยังมองไม่เห็นและยังไม่เข้าใจ

2. ผู้รับฟังพระวาจา

เรื่องข้าขึ้นจะข้าหรือไม่ยอมขึ้นอยู่กับอารมณ์ของผู้ฟังฉันใด พระวาจาจะบังเกิดผลหรือไม่ก็ยอมขึ้นกับผู้ฟังฉันนั้น

จากอุปมาเรื่อง “ผู้หว่าน” พระเยซูเจ้าทรงแบ่งผู้รับฟังพระวาจาออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. **ปิดใจ** ผู้ฟังกลุ่มนี้ไม่ยอมเปิดใจรับฟังข่าวดีใด ๆ ทั้งสิ้น พระวาจาไม่มีทางซึมซาบเข้าไปในจิตใจของเขา ดุจเดียวกับเมล็ดพืชที่ไม่สามารถเจาะไชรากเข้าไปในดินที่ถูกเหยียบย่ำจนอัดแน่นเป็นทางเดินได้

สาเหตุหลักที่ทำให้คนเรา “ปิดใจ” ไม่ยอมรับฟังพระวาจาได้แก่

- 1.1 **อคติ** ซึ่งทำให้จิตใจของเราบอดมืดต่อทุกสิ่งที่ไม่อยากเห็น
- 1.2 **หยิ่ง** คิดว่าตัวเองรู้หมดแล้ว เลยพลาดโอกาสที่จะรู้ในสิ่งที่จำเป็น
- 1.3 **กลัว** ไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริงและความคิดใหม่ ๆ
- 1.4 **จมอยู่ในความชั่ว** จนต้องปิดใจไม่ยอมรับฟังพระวาจา เพราะเกรงว่าจะ

ถูกตำหนิและกล่าวโทษโดยพระวาจานั้น การปิดใจโดยตั้งใจเช่นนี้ถือว่ามีอันตรายที่สุด ดังคำกล่าวที่ว่า “คนที่ตาบอดสนิทที่สุดก็คือคนที่จ้องมองไม่เห็น”!

2. **ปิดปัญญา** เมื่อคนกลุ่มนี้ได้ฟังพระวาจาก็ยอมรับไว้ด้วยความตื่นตื้นตันยินดี แต่ไม่เคยนำมาไตร่ตรองให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งถ่องแท้ เปรียบได้กับเมล็ดพืชที่ตกบนดินตื้นเหนียว แผลนหินปูน เมื่อรากไม่หยั่งลึก ย่อมไม่อาจต้านทานกระแสวัตถุนิยมและบริโภคนิยมอันเป็นภัยใหญ่หลวงของคนยุคนี้ได้

ลักษณะภายนอกที่เห็นได้ชัดของผู้ฟังกลุ่มนี้คือจับจด ตามแพชชั่น เปลี่ยนงานอดิเรกบ่อย เข้ากลุ่มนี้ออกกลุ่มโน้น ชีวิตของพวกเขาเต็มไปด้วยสิ่งที่ริเริ่มไว้แต่ไม่เคยสานต่อให้สำเร็จ

3. **วุ่นวาย** นี่คือนิยามเฉพาะของคนเราทุกวันนี้ที่ปล่อยให้ชีวิตเต็มไปด้วยความวุ่นวายและยุ่งเหยิง ไหนจะต้องทำงานประจำ ไหนจะต้องประชุม ไหนจะต้องพาครอบครัวไปพักผ่อน ไหนจะต้องร่วมทำกิจกรรมเมตตา เช่น ช่วยเหลือผู้ประสบภัย เยี่ยมคนป่วย คนชรา เด็กกำพร้า ฯลฯ แต่กลับไม่มีเวลาเหลือสำหรับ “ผู้ที่เปี่ยมบ่อเกิดแห่งความรักและความเมตตา”

ชีวิตของคนกลุ่มนี้เปรียบเสมือนเมล็ดพืชที่ถูกวัชพืชปกคลุมจนไม่มีเวลาสำหรับสวดภาวนา อ่าน ศึกษา และไตร่ตรองพระวาจาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นแรงบันดาลใจให้เรากร และเป็นผู้ที่เรารู้สึกตนทำกิจกรรมเมตตาต่าง ๆ ก็เพื่อพระองค์ มิใช่เพื่อสิ่งอื่นใด

เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่พรากเราจากพระเจ้าไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งเลวร้ายเสมอไป และนี่เป็นกับดักของปีศาจที่ร้ายกาจที่สุดนั่นคือ มันใช้กิจการดีมาพรากเราจากสิ่งที่ดีที่สุด

อย่าลืมนะว่า “ศัตรูตัวสำคัญของสิ่งที่ดีที่สุดก็คือสิ่งที่ดีรองลงไป” เหมือนผู้ที่แชมป์โลกเกรงกลัวมากที่สุดก็คือรองแชมป์นั่นเอง !

4. **ดินดี** ลักษณะของผู้ฟังกลุ่มสุดท้ายและน่าพึงปรารถนาสำหรับเราทุกคนคือ

- 4.1 **เปิดใจ** พร้อมและเต็มใจเรียนรู้
- 4.2 **ฟัง** โดยกำจัดความ “หยิ่ง” และความ “ยุ่งวุ่นวาย” ในชีวิตออกไป

เพราะหลายครั้งเราสามารถคลี่คลายปัญหาโลกแตกได้เพียงแค่รู้จักฟังเพื่อนและฟังพระเจ้าเท่านั้น

- 4.3 **ไตร่ตรอง** ให้เข้าใจสิ่งที่ได้รับฟังมาว่ามีความหมายอย่างไรกับตัวเรา

4.4 ปฏิบัติ ตามสิ่งที่เราเข้าใจเพื่อจะได้บังเกิดผล “ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่า บ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (มธ 13:8,23)

3. ผู้ประกาศพระวาจา

หากย้อนเวลากลับไปสองพันปี เราจะพบว่าสภาพจิตใจของบรรดาอัครสาวกซึ่งจะเป็น “ผู้ประกาศพระวาจา” ต่อไปนั้น ช่างน่าท้อแท้และหมดอาลัยตายอยากจริง ๆ

จริงอยู่พระอาจารย์ของพวกเขาเป็นคนดีที่สุดในขณะนั้นและฉลาดปราดเปรื่องที่สุด แต่หากพูดจาตามประสามนุษย์แล้ว คงต้องยอมรับว่าชีวิตของพระองค์ไม่ค่อยประสบความสำเร็จนัก ไหนศาลาธรรมจะปิดประตูไม่ต้อนรับพระองค์ ไหนบรรดาผู้นำศาสนาจะต่อต้านและจ้องกำจัดพระองค์ อีกทั้งฝูงชนก็มีเพียงน้อยนิดที่กลับใจจริง ๆ นอกนั้นล้วนมาเพราะหวังผลประโยชน์จากพระองค์ซึ่งเมื่อได้แล้วก็ตีจากพระองค์ไป

ดังนั้น เพื่อสร้าง “ความมั่นใจ” ว่า “จะมีผลผลิตให้เก็บเกี่ยวแน่” พระองค์จึงตรัสอุปมาเรื่อง “ผู้หว่าน” ให้พวกเขาฟัง

แม้บางเมล็ดจะตกตามทางเดินและถูกนกจิกกิน บางเมล็ดจะตกบนดินตื้นและไม่โต และบางเมล็ดอาจถูกพวงหามหรือวัชพืชปกคลุมจนเหี่ยวแห้งเฉาตายไป แต่ถึงที่สุดแล้วจะมีผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง หรือสามสิบเท่าบ้าง ให้ได้เก็บเกี่ยวอย่างแน่นอน

ความหมายที่พระองค์ปรารถนาสื่อถึง “ผู้ประกาศพระวาจา” ทุกคนคือ

1. ผู้ประกาศพระวาจาต้อง “หว่าน” แม้ไม่รู้ว่าพระวาจาเติบโตอย่างไร และจะเกิดผลมากน้อยเพียงใด

ที่อังกฤษมีชายสูงวัยมากคนหนึ่งชื่อโทมัส เขามาวัดตามลำพังเป็นประจำเพราะคนรุ่นราวคราวเดียวกับเขาตายไปหมดแล้ว ลูกวัดรุ่นหลังก็ไม่มีใครรู้จักเขา เมื่อโทมัสตาย ลูกวัดคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้เขียนเรื่องเล่านี้เกรงว่าจะไม่มีคนไปฝังศพ เขาจึงตัดสินใจไปร่วมงานศพของโทมัส

วันนั้นฝนตก ที่สุสานมีเพียงนายทหารไม่ทราบยศเพราะใส่เสื้อกันฝนทับเครื่องแบบรอกอยู่เพียงคนเดียว ต่อหน้าหลุมศพ นายทหารผู้นั้นทำความเคารพศพของโทมัสแบบเดียวกับที่ทำให้พระมหากษัตริย์

หลังพิธี นายทหารผู้นั้นเดินคุยมากับผู้เขียน ระหว่างนั้นลมกระโชกแรง พัดเสื้อกันฝนออก เขาใส่เครื่องแบบนายพลจัตวา !

ท่านนายพลเล่าว่า สมัยเป็นเด็กเขาดีใจและชอบแก๊งโทมัสซึ่งเป็นครูคำสอนของเขา โทมัสไม่เคยรู้เลยว่าได้ทำอะไรแก่เขา แต่เขาเป็นอย่างทุกวันนี้ได้ก็เพราะครูโทมัส เขาจึงต้องมาคารวะคุณครูเป็นครั้งสุดท้ายให้ได้

โทมัสไม่รู้ว่าจะทำอะไร เราเองก็ไม่รู้ แต่หน้าที่ของเราคือ “หว่านพระวาจา” แล้วพระเจ้าจะทรงจัดการสิ่งที่เหลือ

2. *อย่าหวังผลเร็ว อย่าเร่งรัดธรรมชาติ ลองคิดดูสิว่าต้องใช้เวลาที่ปีก้นตันสักจึงจะเติบโตจนตัดไม้มาใช้ประโยชน์ได้ ?*

พระวาจาก็เช่นเดียวกัน บางครั้งต้องใช้เวลานานแสนนานกว่าจะบังเกิดผลในจิตใจของเรามนุษย์

บ่อยครั้งที่พระวาจาเข้าไปฝังตัวและหลับอยู่ในจิตใจของเด็ก แต่สักวันหนึ่งพระวาจาจะตื่นขึ้นและช่วยเด็กให้รอดพ้นจากการประจัญล่อลวงและความตายฝ่ายวิญญาณ

ทุกวันนี้เราคุ่นเคยกับดัชนิชีวิตที่กำหนดให้งานนี้ต้องเสร็จภายในสามวัน งานนั้นภายในเจ็ดวัน แต่เราจะนำดัชนิชีวิตมาใช้กับการประกาศพระวาจาไม่ได้

เพราะผู้หว่านพระวาจาจำเป็นต้อง **“อดทน”** และ **“เปี่ยมด้วยความหวัง”** !

4. ธรรมล้ำลึก

พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“พระเจ้าประทานธรรมล้ำลึกเรื่องอาณาจักรสวรรค์ให้ท่านทั้งหลายรู้ แต่ไม่ได้ประทานให้แก่ผู้อื่น”** (มธ 13:11)

“ธรรมล้ำลึก” ตรงกับคำกรีก *mysteria* (*มูสเตอร์เรีย*) ซึ่งในอาณาจักรกรีกและโรมันสมัยพระเยซูเจ้า ใช้ในความหมายของ **“ความลับ”** (secret) มากกว่า **“ธรรมล้ำลึก”** (mystery)

“ธรรมล้ำลึก” สำหรับเราคือสิ่งที่ดำมืด ยาก และไม่มีทางเข้าใจได้

ส่วน **“ความลับ”** คือสิ่งที่คนนอกไม่รู้ แต่คนในหรือสมาชิกู้และเข้าใจดี ตัวอย่างเช่นพีธีมิสซา ผู้ที่พบเห็นครั้งแรกอาจสงสัยว่าทำไมคนมากมายจึงมารวมกันเพียงเพื่อกินขนมปังชิ้นเล็กนิดเดียว บางคนอาจนึกขำหรือเยาะเย้ยอยู่ในใจ ซึ่งตรงกันข้ามกับคริสตชนที่มองว่า มิสซาและศีลมหาสนิทคือสิ่งประเสริฐสุดในชีวิตของพระศาสนจักร

จึงดูเหมือนพระองค์ต้องการจะบอกบรรดาศิษย์ว่า **“คนนอกไม่เข้าใจสิ่งที่เราพูดเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์ แต่เพราะพวกท่านเป็นศิษย์ของเราจึงเข้าใจทุกสิ่งที่เราพูดกับท่าน”**

เพราะฉะนั้นเราอาจสรุปหลักการของพระองค์ได้ว่า **“พระเจ้าไม่ทรงกีดกันผู้หนึ่งผู้ใดจากความรู้อันอาณาจักรสวรรค์ แต่พระองค์ทรงเปิดโอกาสแก่ทุกคนที่พร้อมจะเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า และกลายเป็น **“คนใน”** ของพระศาสนจักร”**

เหตุผลที่พระองค์ทรงยกมาประกอบหลักการนี้คือ **“เพราะผู้ที่มีมากจะได้รับมากขึ้นจนเหลือเพื่อ ส่วนผู้ที่มีน้อย จะถูกริบสิ่งเล็กน้อยที่มีไปด้วย”** (มธ 13:12)

ฟังดูเหมือนโหดร้าย แต่ชีวิตจริงมันเป็นอย่างนี้ !

คนที่มีความรู้สูง มีความรู้สูง มีเพื่อนพ้องคอยอุปถัมภ์ ย่อมมีโอกาสลงทุนในกิจการใหญ่และได้กำไรสูง เป็นการเพิ่มเงินทุนที่มีมากอยู่แล้วให้มากยิ่งขึ้นไปอีก ตรงกันข้าม คนที่มีเงินทุนน้อย เพื่อนก็น้อย โอกาสก็น้อย ต่อให้ทำงานตัวเองเป็นเกลียวก็อาจขาดทุนจนหมดตัวได้

หรือนักกีฬาที่เก่งและมีชื่อเสียงย่อมได้รับเชิญไปร่วมแข่งขันรายการสำคัญ ทำให้มีโอกาสแข่งขันกับผู้ที่มีการฝึกซ้อมสูงกว่า พัฒนาตัวเองได้มากกว่า ส่วนนักกีฬาที่ไม่มีชื่อเสียง โอกาสย่อมมีน้อย และหากหมดกำลังใจจน **“อ่อนซ้อม”** ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอนาคตเลย

กับความดีก็เช่นเดียวกัน หากเราชนะการประจัญครั้งนี้ได้ เราย่อมหวังว่าจะชนะการประจัญครั้งต่อ ๆ ไปและจะชนะในเรื่องใหญ่ ๆ ด้วย หรือหากเราควบคุมตัวเองให้ รัก รับใช้ และช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เป็นนิจ เรายังมีหลักประกันว่าจะไม่พลาดโอกาสดำเนินชีวิตเหมือนพระคริสตเจ้า เมื่อโอกาสนั้นผ่านมา

ยิ่งดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเยซูเจ้ามากเท่าใด เรายิ่งซึมซับอุดมการณ์ของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น แต่หากถอยห่างจากพระองค์มากเท่าใด เรายิ่งหมดหวังทำความดีมากขึ้นเท่านั้น !

เราจึงต้องดำเนินชีวิตเป็น “คนใน” ของพระองค์ให้มากขึ้น เพื่อพระเจ้าจะประทาน “ธรรมล้ำลึก” เรื่องอาณาจักรสวรรค์ให้เรารู้มากขึ้นและยิ่งมากขึ้นไปอีก !

5. ตรัสเป็นอุปมา

ปัญหาของบรรดาศิษย์คือ “ทำไมพระองค์ตรัสแก่พวกเขาเป็นอุปมาเล่า” คำตอบคือ “เรากล่าวแก่คนเหล่านี้เป็นอุปมา ถึงพวกเขาจะมองดู ก็ไม่เห็น ถึงฟังก็ไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ” (มธ 13:13)

หมายความว่า **หากพระองค์ไม่ทรงสอนเป็นคำอุปมา พวกเขาจะนึกภาพไม่ออก และไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัส**

เหตุผลนี้ง่ายและรับฟังได้ !

แต่เมื่อพระองค์ทรงยกคำทำนายของประกาศกอิสยาห์ที่รับบัญชาจากพระเจ้าว่า “ไปเถิด ไปบอกประชากรนี้ว่า ท่านจะฟังแล้วฟังเล่า แต่จะไม่เข้าใจ ท่านจะดูแล้วดูเล่า แต่จะไม่รู้ จงทำให้ใจของประชากรนี้ด้าน ทำให้หูของเขาหนวก ทำให้ตาของเขาบอด ตาของเขาจะไม่ได้เห็น หูของเขาจะไม่ได้ยิน ใจของเขาจะไม่เข้าใจ เขาจะได้ไม่กลับมารับการรักษาคือหาย” (อิสยาห์ 6:9-10) กอปรกับมาระโกได้บันทึกเรื่องราวเดียวกันไว้ว่า พระเยซูเจ้าทรงสอนเป็นคำอุปมา “เพื่อเขาจะมองแล้วมองเล่าแต่ไม่เห็น ฟังแล้วฟังเล่าแต่ไม่เข้าใจ มิฉะนั้นแล้วเขาคงได้กลับใจ และพระเจ้าคงจะทรงให้อภัยเขา” (มก 4:12)

จึงดูเหมือนพระเจ้าในหนังสือประกาศกอิสยาห์และพระเยซูเจ้าในพระวรสารของนักบุญมาระโกจะทรงมีเจตนาทำให้ประชาชนมองไม่เห็น ฟังไม่ได้ยิน เพื่อพวกเขาจะได้ไม่กลับใจ ส่วนมัทธิวทำให้ความรับผิดชอบของพระเจ้าอ่อนลงโดยถือว่ามนุษย์ต้องเป็นผู้รับผิดชอบเพราะ “จิตใจของประชาชนนี้แข็งกระด้าง” (มธ 13:15)

เพื่อจะเข้าใจพระวาจาที่ยากที่สุดตอนหนึ่งนี้ เราคงต้องย้อนกลับไปดูสาเหตุที่ทำให้ประกาศกอิสยาห์ทำนายเช่นนั้น เพื่อว่าเราจะเข้าใจพระเยซูเจ้าดีขึ้น

1. **อิสยาห์หึง** ท่านคิดว่าคำสอนของท่านชัดเจน น่าสนใจ และสำคัญที่สุด แต่ทำไมประชาชนจึงไม่เข้าใจและไม่ยอมรับ ?

พระเยซูเจ้าก็ทรงงงเช่นกัน !

2. **อิสยาห์สิ้นหวัง** ท่านรู้สึกว่ายิ่งสอน สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลง ไหนตัวท่านเองจะตกอยู่ในอันตราย ไหนประชาชนจะยิ่งดำเนินชีวิตถอยห่างจากพระเจ้า

นี่คือสาเหตุที่ทำให้อิสยาห์พูดถึงประเทศดังกล่าว !

3. แต่เหนืออื่นใด ทั้งอิสยาห์และพระเยซูเจ้าต่าง “วางใจพระเจ้า” ด้วยสิ้นสุดจิตใจ เพราะเป็นความเชื่อของชาวยิวอยู่แล้วว่า “ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่บังเกิดขึ้นนอกเหนือพระประสงค์ของพระเจ้า”

ทุกสิ่งล้วนอยู่ในแผนการของพระเจ้า !

ไม่ว่ามนุษย์จะฟังหรือไม่ฟังพระองค์ จะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ ล้วนอยู่ในแผนการของพระองค์ทั้งสิ้น

นักบุญเปาโลก็เชื่อเช่นนี้และชี้ให้เห็นว่า การที่ชาวยิวปฏิเสธและตรึงกางเขนพระเยซูเจ้าส่งผลให้ “ชาวดีได้ไปสู่คนต่างศาสนา” และสักวันหนึ่งคนต่างศาสนาที่ตนเองจะช่วยชาวยิวให้รอดพ้น (รม 11)

สิ่งที่ดูเหมือนเป็นความเลวร้าย กลับกลายเป็นความดีสำหรับมนุษย์ส่วนใหญ่
นี่คือแผนการของพระเจ้า !

เพราะฉะนั้น พระเยซูเจ้าทรงอ้างคำทำนายของประกาศอิสยาห์ก็เพื่อให้กำลังใจบรรดาศิษย์ของพระองค์ว่า “เรารู้ว่ามันน่าผิดหวัง เรารู้ว่าพวกท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อจิตใจของผู้คนปฏิเสธไม่ยอมรับความจริง แต่ทั้งหมดนี้พระเจ้าทรงมีเป้าหมาย คอยดูสิ !”

บางครั้งเราหว่านเมล็ดพืชแล้วได้ผล บางครั้งได้แต่ผืนดินว่างเปล่า บางครั้งเรารู้สึกว่าไม่ได้รับการตอบสนองใด ๆ นอกจากความล้มเหลว

วันนี้พระองค์ประทานกำลังใจแก่เราทุกคน...

ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวล้วนอยู่ในแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า !
จงวางใจพระองค์เถิด...